

Yalnız taş duvar olmaz

Tut Pekmezi

Tutlular Yardımlaşma Derneği / İsviçre
Ocak 2004 Sayı 18

Vijne Köprüsü

Değerli Tulular,
Değerli Üyelerimiz,
Yeni yılınızı içtenlikle kutlar, sağlık, başarı ve
mutluluklar dileriz.

Tutlular Yardımlaşma Derneği Yönetim Kurulu

Değerli Okuyucu,

Tut pekmezi'nin onsekizinci sayısı ile yine karşınızdayız.

Hem de dopdolu...

Tutlular Yardımlaşma Derneği'nin 2003 sonbaharında yaptığı pikniğe ilişkin bir fotoğraf ve kısa bir değerlendirme yazısı ile başlıyor Tut Pekmezi.

Elbet, daha çok fotoğraf konabilir ve daha çok söz söylenebilirdi o piknik üzerine ama, yer darlığı yüzünden bu kadarıyla yetinmek durumunda kaldık.

Hamza Demir yine güzel bir yazı gönderdi İsveç'ten. Hem güzel hem de güncel bir yazı. H. Demir, seçimlerin değişim içindeki yerine ve rolüne, dahası ne olması gerektiğine değiniyor. Umarız zevkle okunur ve gerekli dersler alınır.

Tut Pekmezi'nin bu sayısında bir ilke imza atılıyor:

28 Mart 2004 belediye seçimlerine çeşitli partilerden, Belediye Başkanlığı için adaylıklarını koyan üç adaydan kısaca özgeçmişlerini ve neden aday olduklarını açıklayan bir sayfalık yazıyı bize fakslamalarını rica ettik. Ancak birçok telefon görüşmesinden sonra elimize geçen bu faksları yayımlıyoruz ve yorumlarını şimdilik sizlere bırakıyoruz.

Bu konunun ilk olması da bize göre şuradan kaynaklanıyor: Bilineceği gibi şimdiki dek olan onlarca seçimde söylenenler bir bakıma buza yazıldı; kim ne vaatlerde bulundu, hangi sözleri verdi; bilinmiyor. İlk kez bu düşünce ve söylemler bir derginin sayfalarında yayımlanarak kalıcı hale geliyor.

Kimliklerini ve neden aday olduklarını yazarak bize fakslayan bu üç adaya **teşekkür ediyor ve başarılar diliyoruz.**

Mehmet Karakuş son zamanlarda güncellenen "**Hak**" kavramı konusundaki düşüncelerini yazdı. Umarız o yazı da zevkle okunur ve kimi dersler alınır.

Mehmet Karakuş ayrıca, çocukluğundan aklında kalan **tekerleme ve oyunları** yazdı. O oyun ve tekerlemeleri okuyan sizlerden kimileri çocukluğunu anımsayacak, kimileri de hayret edip güllüp geçecek.

Öyle ya da böyle, bir kuşağın oyunlarını yazılı hale getirerek kalıcı olmasını sağlamak ve gelecek kuşaklara anlatmak güzel bir hizmet olsa gerek.

Bu oyun ve tekerlemelerin yazımının ne denli zor olduğunu sizler de kabul edersiniz. O yüzden eksikleri gedikleri birer fotoğrafla giderilmeye çalışıldı.

Anlatılan oyunlarda eksik kalan yerleri ve başka oyunları yazarak bize göndermenizi bekliyoruz.

Mehmet Karakuş, itli, paralı, altınlı sözlerden sonra, hoşgörünüze sığınarak bu kez de "**pohlu sözleri**" yazdı.

Ancak, onları okuyunca ve azıcık üstünde düşününce onların pohlu değil tertemiz olduklarını göreceğiz ve anlamlarının genişliği karşısında heyret edeceksiniz.

Mehmet Yılmaz yine **gülüşün** sayfasını hazırladı. Teşekkür ederiz.

Sizlerden de, özellikle Tutlular arasında veya Tutlular üzerine söylenen fıkraları bekliyoruz.

Ve yine bir reklam...

Mustafa Yoğurtçu'ya teşekkürler.

Gelecek sayıda görüşmek umuduyla ve tut pekmezi gibi şirin günler geçirmeniz dileğimizle...

Tut Pekmezi

Tutlular Piknikte Buluştu

Kasım ayında da piknik olur mu, demeyin; oluyor. Hem de çok güzel oluyor. Yeter ki insanlar, o yapılan işin bir amaç için yapıldığının ayırına varsınlar.

Tut Pekmezi'nin bundan önceki sayısında duyurulduğu gibi, Tutlular Yardımlaşma Derneği, 30 Kasım 2003'te Züriç'te bir piknik düzenledi.

Piknik, her yıl yapılan ve Tutluları biraraya getiren **Tutlular Gecesi** için bir salon bulunamadığı için, hiç olmazsa Tutluların bir kısmını buluşturmak için düşünülmüştü. Havaların yağışlı ve soğuk olabileceği, bu yüzden de katılımın az olabileceği varsayıyordu. Ama pek öyle olmadı. Hem hava o denli kötü, hem de katılım o denli az değildi. Herşey beklenenden çok daha farklı ve iyiydi. Yüzden fazla hemşerimizin katılımıyla, bir aile havası içinde geçen piknikte, herşey yenildi, içildi; bitirildi. Böylece 500 Frank para derneğe kazandırılmış oldu.

Pikniğe gelen hemşerilerimizin her halinden, "biraz fazla yeyip içelim ki derneğe para kalsın" şeklinde düşündükleri anlaşılıyordu. Piknikte gün boyunca çalışan arkadaşlarımızın her halinden gönülden çalıştıkları anlaşılıyordu. Pikniğin ön hazırlığını yapan arkadaşlarımızın, kendiliklerinden tatlı ve pasta yaparak derneğe gelir sağlamayı amaçlayan hanımların, yaptıkları işi gönülden yaptıkları belli oluyordu.

Çünkü herkes biliyordu ki, elde edilecek gelirin her kuruşu gerekli yerlere harcanıyor ve hesabı da veriliyor.

Herkes teşekkürler...

Başka etkinliklerde buluşmak üzere...

Tutlular Yardımlaşma Derneği Yönetim Kurulu

Tut'ta Değişim ve Seçimler

Tut'taki – daha doğrusu bütün toplumdaki – değişiklikleri anlamaya çalışmak beni çok heyecanlandırıyor. Kırk yedi yaşındayım ve üç çağ yaşadım diyebilirim: 1960'lı yıllar ve öncesi, 70-90'lı yıllar ve şimdiki iletişim çağı. Elektrik gelmeden önce, elektrikten sonra ve bilgisayar dönemi de diyebiliriz bu çağlara.

Mersin'den Tut'a giderken, **Gavurdağı**'ndan geçerken karşılaştığım üç yol da bu üç çağı simgeliyor. Aynı zamanda Türkiye'nin kırk yıllık gelişmesi de sanki bu üç yol: Bir yılan gibi kıvrırla kıvrırla dolanarak giden ve bir zamanlar kimbilir kaç ırğadın -bu arada benim **Gani** dayımın da- canına malolan eski dar yol, 70'li yıllarda yapılan üç şeritli nispeten geniş yol ve şimdiki, koca Gavurdağı'nı tünel ve dev köprülerle dümdüz ederek on beş dakikaya indiren otoban.

Her Türkiye'ye gittiğimde eski ile yeni arasında böyle kıyaslamalar yapıyorum herkes gibi. Bunların – değişimin - bazıları sevindiriyor, bazıları ise üzüyor.

Mart'ta mahalli seçim var. Yani Tut yeni bir belediye başkanlığı seçimine daha gidiyor. Değişimin bir de bu yanına bakalım: 1960'lardan bu yana Tut'un politik yaşamında hangi değişiklikler oldu? Partilerde, seçim çalışmalarında, belediye icraatlarında ciddi değişiklikler oldu mu? İyiye mi gitti, kötüye mi?

Tutuluların ve Tut'un aydınlanması ve kalkınmasına, toplumda demokratik-katılımcı-hoşgörülü kültürün gelişmesine ne kadar katkı yaptı politikadaki değişiklikler? Mesela seçmen, adaylara ve partilere "**siz Tut için ne yapacaksınız, nasıl ve hangi kadro ile yapacaksınız?**" diye soruyor ve cevap istiyor mu? Adaylar da adaylıklarını ve farklılıklarını, bu soruya verdikleri cevaplarla izah edebiliyorlar mı?

Tut'ta yaşayanlar, başka şehirdeki ve yurtdışındakiler, belediyeyi küçük kişisel çıkar

yeri olarak görmeyenler, Tut'un kalkınmasını, ve bunun da demokratik - barışçı bir ortamda olmasını isteyenler, "**Tut'un yeni politik kültürü**" üzerine kafa yormalı ve tartışmalı. Aslında buna biraz başlandı bile: **Mehmet Karakuş**'un birkaç yazısı çıktı Tut Pekmezi'nde bu konular üzerine. Onlar, tartışma için kaynak olarak kullanılabilir. Ben, '**yaşlılar için bir bakımevi**' konusunu tartışmaya çalıştım. **Niyazi Turan**'ın da bir yazısı çıkmıştı eski Tut sitesinde.

Şu anda "**www.tutmelefesi.com**" sitesinde tartışma ve sayfası var. Bu tartışmaya, Tut ile ilgili sözlü olduğunu söyleyen herkes katılmalıdır. Üç satırla da olur, üç sayfayla da; bir tek konuyu da ele alabilirsiniz, tümden gözlemlerinizi-önerilerinizi de yazabilirsiniz.

Politikanın varlık nedeni ve biricik rolü, sorunları ve değişimleri görerek, onlara çözümler üreterek toplumun ihtiyaçlarına olanaklar dahilinde cevap vermektir.

Farklı politik partiler, sorunları farklı algıladıkları ve farklı çözüm yolları önerdikleri için vardır. (liberallerin, muhafazakârların, sosyal demokratların, sosyalistlerin farklı görüşleri vardır) Seçimler de, vatandaşın çoğunluğunun hangi çözüm yolunu denemek istediğini saptamak için yapılır. Yani seçimlerden maksat "**bekçi döğmek değil, üzüm yemektir!**" Her parti ve aday kendi "**üzümü-nü**" sunar, çoğunluk hangisini seçerse o "**üzüm**" yenilir!

"Bunlar bilinen şeyler" diyeceksiniz. Doğru, ama böyleyse Tut'taki politik kültürü değiştirmemiz lazım. Artık Tut'a ve Tutluya (ne adayına ne seçmenine) eski usül belediyeçilik yakışmıyor. Umarım artık seçim çalışması diye, insanları aşağılayıcı davranışlarda (**yemin ettirme, ev gözleme, para-eşya alma veya verme ya da zorbalık gösterileri** gibi..) bulunulmuyordur. Partilerin, adayların ve aktif

çalışanların görevi, Tutulara **yurttaşlık bilinci** vererek, yapacakları işlemlere ikna ederek onlardan oy talep etmek olmalıdır. Kamplaşmalardan ve gerginliklerden kaçınılmalıdır.

Hepimiz Tutuluyuz ve belediye de -kim seçilirse seçilsin- ayrımsız bütün Tutular için vardır.

Herkese bol tartışmalı, hoş sohbetli, dost-luk içinde geçen bir seçim diliyorum. Kazanacak adayı şimdiden kutluyor, kazanamayanları da, seçimden sonra, Tut'a hizmette kazanana destek olmaya çağırıyorum.

Hamza Demir

hamzademir@hotmail.com

Duyuru

Sayın Tutular, Değerli Üyelerimiz,

Yine bir yılı daha eskitip yeni bir yıla başladık. Hem kişiler hem de dernek olarak olumlu ve olumsuzlukları birarada yaşadık.

Dernek olarak yapmak istediklerimizi hemen hemen gerçekleştirdik sayılır. Üye sayımız biraz daha çoğaldı. Çalışmalarımızdaki kalite biraz daha yükseldi.

Dernek yeni yıla önemli bir adım atarak, **yardım yapılan öğrenci sayısını 5'ten 10'a** çıkartma kararı alarak girdi.

Önümüzdeki günlerde kimi teknik işleri de yerine getirerek, karşılıksız olarak yaptığımız bu yardımları göndermeye devam edeceğiz.

Sayın Tutular, Değerli Üyelerimiz,

Yeni yıl aynı zamanda üyelerimiz için **yıllık ödentilerini** ödeme zamanının geldiği, henüz üye olamamış hemşerilerimizin de **üye** olmaları için bir fırsatın daha doğmuş olduğu anlamına gelmektedir.

Üyelerimiz, ilişikteki ödeme formlarıyla yıllık ödentisi tutarı olan **100 Frank'**ı ödeyebilecekleri gibi, üye olmak isteyen hemşerilerimiz de, ilişikteki formla derneğimizin hesabına **100 Frank yatırarak üye** olabilirler.

Hesabımızı-kitabımızı bilmemiz açısından ödentilerinizi en kısa zamanda göndermenizi rica ediyor ve işlerinizde başarılar diliyoruz.

TYD Yönetim Kurulu

Hak Etmek...

Kim demişse, "**Ekmegi ekmekçiye ver, bir ekmek te üste ver!**" demiş. Yani demek isteniyor ki, ekmek, ancak ekmegi hak edene verilmelidir; üstelik te fazlasıyla... Ya hak etmeyene ne demeli, ona ne vermeli? Herkes yediği ekmegi hak ediyor mu? Herkes, hak ederek mi ekmek yiyor? Elde edilen servetler, oturuşmak, sosyal ve siyasi değerler hakkıyla mı elde ediliyor? İnsanın gülesi geliyor!

Öyle görünüyor ki, toplumumuzun içine düştüğü sorunlu ve o denli de acıklı durumun önemli nedenlerinden birisi de bu, hak edilmeden elde edilen, sahip olunan değerlerdir.

Otuz kırk yıl önce insanlar mesleklerinde ustalaşmış, kimlikleri de meslekleriyle özdeşleşmişti: Kalaycı Halil, Kahveci Bayram, Yapıcı Ahmet, Tenekeci Şihali, Nalbant Süleyman, Terzi Ahmet, Berber Hacı, Fırıncı Memet, Kasap Gadir, Oduncu Hasan, Değirmenci Cuma, Çulcu Hacı gibi...

Bunlardan başka, kimi makam sahipleri de, çalışkanlıkları ve özverileri yüzünden makamlarının adıyla anılır, ayrıca adlarını söylemeye gerek kalmazdı, örneğin: Nüfusçu, Reyis, Postacı, Kooperatifçi veya Muhasip gibi...

Öğretmenlerin apayrı ve saygın bir yerleri vardı; herkesçe sevilir ve sayılırlardı. Bu bağlamda Sevilir ve Fevzi öğretmenleri anımsatılmak gerekli...

Bu meslek ve makam sahipleri, o günün olanakları ve koşulları içinde işlerini en iyi şekilde yapıyorlardı. Yaptıkları işin kendilerine ekmek kazandırmasının dışında, yurtlarına ve uluslarına hizmet anlamına geldiğine de inanıyorlardı. Biliyorlardı ki, bu dünyada herkes birşey üretmek başkasının kullanımına sunuyor ve böylelikle ortaklaşa bir yaşam şekilleniyordu.

İşini hakkıyla yapanlar toplumdaki sevgi ve saygı görüyorlardı, işini hakkıyla yapmayan tek tük kimseler de ayıplanıyorlardı: ayıp diye, haksızlık diye bir şey vardı.

Peki, şimdiki meslek ve makam sahiplerinin tutumu nasıl? Memur memurluğunu, esnaf esnaflığını biliyor, meslek sahibi mesleğinin hakkını veriyor mu?

Ne yazık ki, bu sorulara olumlu yanıtlar vermek çok zor. Olumsuz ve yanlış tutumlar belki birer istisna olabilecek iken, geneli kapsar duruma gelmiş; işinin hakkını verenler ise ya çok azalmış ya da neredeyse kaybolup gitmişler.

İşte birkaç örnek:

Yapılan ekmegin kalitesini bir yana bırakın, fırını ve **fırıncıyı** görünce neredeyse ekmek almaktan vazgeçiyorsunuz. Her taraf döküm saçım, her taraf kir pas içinde. Fırıncının saç sakalı birbirine karışmış; sabahleyin yüzünü yıkayıp yıkamadığı belli değil. Bir eliyle para alıp ekmek veren, öteki eliyle de burnunu karıştıran fırıncının çocuğu da işin tuzu biberi sanki.

Berberin çenesizliği yetmiyormuş gibi, bir de traş boyunca içtiği sigara insanı çileden çıkartıyor.

Kahveci, işi gücü bir iki çocuğa bırakıp müşterilerle oyun oynuyor. Çay nasıl yapılıyor, kahve nasıl yapılıyor, temizlik ne alemde; haberi yok.

Bakkal-manav, yılların yorgunluğu ve bezginliği yüzünden okunurcasına miskin miskin kasada oturup, müşterileri nasıl kazıklayacağını düşünüyor.

Kasap dükkanı bir kesimevi görünümünde; her taraf kan-ü revan, pislik paslık ve koku... Kasabın elinde satır ve bıçak, bir karış sakalında ve pala bıyıklarında kurumuş kan lekeleri ve "**Bak sizi de keserim haaa!**" der gibi bakan gözleri...

Amir ve memur durumunda olanların da pek farkları yok...

Memurlar olabildiğince işten kaytarmaya bakıyor. Bunun için de, sanki o denli bayram-seyran tatili yetmiyormuş gibi, ikide bir doktor raporu alıp çalışmamanın yollarını arıyor ve buluyor.

Amir durumunda olan belediye başkanı, kaymakam, vali ve müdürlerin makam odaları da sanki **şehir kulübü**; öteki daire amirleri ve kimi memurlar doluşuyorlar; gelsin çaylar gitsin kahveler.. ve yoğun bir sis halindeki sigara dumanı... Yapılan sohbet, mesleki konular veya yurt sorunları üstüne olsa sigara dumanına da katalanabilirsiniz, ama neredee; kim kimi nasıl yenmiş, kim kimden kaç kola içmiş, kim kimin rakısını veya yemeğini nasıl ütmüş!

Öğretmen çevresine ışık saçan, halkı aydınlatan aydın olma özelliğini yitirmiş, bırakın etrafını aydınlatmayı, kitap gazete okumayı, kendi kendisini bile yenileyemeyerek **köylüleşmiş**, verimsiz ve sıkıcı duruma getirdiği derslerin bir an önce bitip, paydos ziline çalmasını bekler hale gelmiştir.

Birçok kimse diyor ki, " **Eee insanlar ne yapısın? Kimse emeğinin karşılığını alamıyor ve doğru dürüst geçinemiyor. Geçim sorunu olan insan da işinin üstüne gerektiği gibi eğilemiyor...**"

Evet, insanların emeklerinin karşılığını almadıkları, geçim sorunlarının alabildiğince büyüdüğü ne yazık ki doğrudur. Ama bu durumda yapılması gereken, emeğin karşılığını almak için örgütlenip bir mücadeleye girerek, **'hak aramak'** değil midir?

Yoksa, **"Emeğimin karşılığını alamıyorum, öyleyse ben de gerektiği gibi çalışmam,"** demek örnek bir tutum değildir?

Örnek tutum:

-Bütün **kirlenmeye** ve bozulmaya karşın **temiz** kalmak ve büyük bir **sorumluluk** ve **özveriyle** çalışmak, hem de çok çalışarak **ustalaşmaktır**.

-Bedava kazanç hevesinden, az çalışıp çok yemeyi **açıkgözlük** sayma anlayışından hızla **uzaklaşmaktır**.

-Yapılan işin kalitesinin ve veriminin hem kendimize, hem yurdumuza, hem de dünyaya yararının olduğunu unutmamaktır.

-**"Herkesin aklısı ben miyim, herkes yerken ben niye bakıyım? Dünya'nın çivisi kaymış, ben mi düzeltereğim,"** şeklinde düşünmemek ve üstüne düşeni yapmaktır.

-Dünya'yı, çevreyi ve bütün insanları severek, onların bir parçası olduğunu bilmektir.

-Zaman zaman, **"Bu yaptığım işi beğendim mi, toplumdaki yerimi hak ettim mi, yediğim ekmeği hak ettim mi?"** diye sormaktır.

Yenilen ekme, içilen su ve alınan hava hak edilmelidir.

Makamlar ve oturlan koltuklar hak edilmelidir.

İstenilen ve beklenen şey hak edilmelidir.

Arkadaşlık ve dostluk hak edilmelidir.

Görülen sevgi ve saygı hak edilmelidir.

Emeğin karşılığı hak edilmelidir.

İnsanca yaşam hak edilmelidir.

Hak, hatır-gönül yüzünden elde edilmemelidir.

Hak, emmi-dayı yardımıyla kazanılmamalıdır.

Hak, parayla satın alınammalıdır.

Hak, zorbalıkla elde edilmemelidir.

Hak, bedavadan gelmemelidir.

Hak için alın terletilmeli, kafa yorulmalıdır.

Yoksa siz, **"Haydi be sen de; hak değirmende olur,"**mu diyorsunuz?..

Mehmet Karakuş

ADALET ve KALKINMA PARTİSİ GENEL BAŞKANLIĞINA
ANKARA

28 Mart 2004 tarihinde yapılacak olan Mahalli İdareler Genel Seçiminde
Belediye Başkanı adayı olmak istiyorum.
TUT İLÇESİ
Gereğini arz ederim. Adı Soyadı : Mehmet AKAT

02.01.2004

İmza

ADI SOYADI

Mehmet AKAT

İL

01.07.1966 TUT ilçesinde doğum altı nüfuslu ailenin ilk çocuğuyum. İlk ve Orta okulu Tut ilçesinde tamamladım. Lise öğrenimimi Adana İsmet İnönü İncirli teknik lisesinde tamamladım. Askerlik vazifemi Private er olarak Antalya'da tamamladım.
1987 yılında mersin'de Ticaret hayatına atıldım. 1990-1996 yılları arasında Tutlular yardımına derneği başkanlığı yaptım. 2002 yılından bu yana mersin Fırıncılar kooperatifi başkanlığı yaptım. DSP'de Beşiktaş yöneticiliği yaptım. İl yönetiminde görev aldım ve DSP merkez ilçe başkanlığı yaptım. Her iki Ticari hayatıma devam ettiretim Etili ve 3 çocuk babasıyım. Şu anda itibaren AKP'de Tut ilçe Belediye başkanlığına aday olmuştum bulunmaktayım AKP çatısı altında TUT halkına hizmet etmeyi kendime en büyük onur ve görev sayarım.
Familiyi bilgilerin doğruluğunu beyan ederim.

Tarih : 02.01.2004

İmza

NEDEN AK PARTİLİ BİR BELEDİYE

- 1- Belediye Binasını söküp, 1.katını Oto garajı, 2.katını Belediye Çarşısı 3.katını Belediye Hizmet Binası olarak yapılması.
- 2- Çanakçı Ziraat suyunun su kaybının önlenmesi için sulama kanallarının elden geçirilmesi.
- 3- İlçedeki alt yapı sorununun kökten çözümü yoluna gidilmesi.
- 4- 3 Tane Ana Cadde açıp sokakların İlçeye yakışır bir şekilde düzenlenmesi.
- 5- İlçemiz mahalle aralarındaki yolların parke taşlarıyla döşenmesi, ışıklandırılmasının yapılması.
- 6- Ömeroğun dere ile Cömütderenin ıslah edilmesi ve üzerinin çocuk parkı yapılması.
- 7- İlçemize yakışır şekilde toplantı ve düğün salonu yapılması.
- 8- İlçemize yaşlılar ve kimsesizler için huzur evi yapılması.
- 9- İlçemiz çanakçı mevkiindeki vatandaşların rızası alınarak piknik alanlarının yapılması.
- 10- İlçe Girişindeki Hacı Vahının dereye piknik alanları ve yüzme havuzunun yapılması.
- 11- Semt Sahalarının yapılması.
- 12- Belediye olarak İlçemizde yetişen ürünlerin tanıtımının yapılması ve halkın gelir düzeyinin yükseltilmesi.
- 13- İlçemiz Devlet Hastanesinin 2004 yılı içerisinde bitirilerek sağlık hizmetlerinin halkımıza daha üst seviyede verilmesi.
- 14- Yukarıda sıraladığımız hizmetleri halkımız imkan verdiği takdirde 5 yıl içerisinde öncelik sırasına göre yapacağımızı taahhüt ediyoruz.

Cengiz KORKUT
AKP Tut İlçe Başkanı

Mehmet AKAT
AKP Tut Belediye Başkanı Adayı

Mahmut Karakuş

1950 Tut doğumluyum. İlkokulu Tut'ta, Oratokulu Gaziantep İmam-Hatip Okulunda, Öğretmen Okulunu'da Besni'de bitirdim.

1972 - 1999 yılları arasında yurdumuzun çeşitli yerlerinde öğretmenlik yaptım ve emekliye ayrıldım.

Öğretmenlik yaptığım yıllarda eğitim önlisansımı da bitirdim.

Evlî ve 2'si erkek 1'i kız üç çocuk babasıyım.

Niçin aday oldum?

18 Nisan 1999'da yapılan seçimlerde CHP'den Belediye Başkanı seçildim.

-Seçimlerden buyana geçen beş yıl içinde, daha önce inşaatı başlamış olan Medetsiz içme suyu inşaatı tamamlanarak ilçemiz halkının kullanımına sunulmuştur.

-İlçemiz içerisinde Çanakçı, Ulupınar, Ağcapınarı sulama su yolları ve diğer yerlere 7 kilometreye yakın yollar açtırılmıştır.

-Çanakçı ve Cıllaz sularında yapılan çalışmalar neticesinde bu suların çoğaltılması sağlanmıştır.

-Belediyede bulunan bir adet bilgisayara ilaveten iki bilgisayar daha alınarak halka daha rahat ve hızlı hizmet sunulması amaçlanmıştır.

-Türkiye'nin tanınmış gazeteci ve sanatçıların katılımıyla gerçekleştirilen iki festivale ve Belediye binası önüne dikilen Atatürk heykelinin açılışı dolayısıyla yapılan şenliğe ve bu bağlamda gerçekleştirilen sosyal etkinliklere ev sahipliği yapılarak azami katkı verilmiştir.

-İlçemiz halkı arasında herhangi bir gerginlik ve husumet yaratmadan, yalana dolana, hileye hurdaya bulaşmadan dürüst bir yaklaşımla belediye hizmetleri yerine getirildi.

-Devralınan yükü bir borç yetmiyormuş gibi, hükümetlerin de sanki gazabına uğradık ve yardım almak şöyle dursun, hakkımız olan ödenekleri bile doğru dürüst alamadık.

Ama bütün bu sıkıntılara karşın ayakta durabilmeyi başardık.

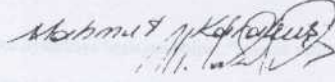
-Beş yıl içinde yol, su, kanalizasyon gibi hizmetler yaparken bir yandan da Emekli Sandığı, SSK, Maliye ve içme suyu borcunu ödedik.

Nihayet 28 Mart 2004 seçimlerine geliyoruz...

Bu seçimde de CHP adayı olarak seçime giriyorum.

Amacım bir yandan dürüst belediyecilik anlayışı içinde ilçemiz halkına günlük belediye hizmetlerini götürmeye çalışmak, öte yandan da anayolları genişleterek yaya kaldırımlarını yapmak, park ve ağaçlandırma çalışmalarını, temizlik ve kanalizasyon çalışmalarını daha sistemli hale getirmektir.

Bu düşüncelerle yola çıkıyor ve bütün hemşerilerime saygı ve sevgilerimi sunuyorum.

Mahmut Karakuş

1942 Adıyaman ili Besni İlçesi Tut nahiyesi doğumlu olup 8 çocuk babasıyım. İlk okul öğrenimimi Tut ta Orta ve Lise öğrenimimi Adıyaman da tamamladım. 1967 yılında Adıyaman Devlet Hastanesinde memur olarak çalışmaya başladım. 28 yıllık memuriyet hayatından sonra 1994 yılında yapılan belediye başkanlığına adaylığımı koydum halkın taktiri ile belediye başkanlığına kazandım. Bu zaman zarfında aşağıda sıraladığım hizmetleri gerçekleştirdim.

Medetsiz suyunun ilçemize içme suyu olarak getirilmesi ve tüm ilçenin içme su şebekesinin yenilenmesi

Tekel Ambarı, Çok programlı Lise, Ziraat Bankası Şubesinin açılması, Belediye ek binası ve çevre düzenlenmesi, Belediye düğün salonu, aile parkı, Devlet Hastanesi olur emrinin alınması, Belediye araç parkına Cenaze morg ve yıkama aracı, Çöp kamyonu, Traktör ve gurbetçilerimizin yardımları ile alınan kepçe, Fatih damperli kamyon alınması, İlçemize yeşil bir görünüm kazandırmak amacı ile Eşek meydanı mevkiinden Tut girişine kadar çift taraflı olarak çınar ağacı dikilerek ağaçlandırılması, İlçemizin mezarlığına komple çam ağacı dikilerek güzel bir görünüm sağlanmıştır.

Belirtmiş olduğum hizmetlerimi İller Bankasının Medetsiz içme suyu projesinden doğan borçlanma sebebi ile belediyemiz ödeneklerinden büyük ölçülerde kesintiler olmasına rağmen gerçekleştirildi. 1999 yılında yapılan seçimler sonrasında Belediyeyi 73.000.000.000 TL borç ile devir ettim.

Yeniden Belediye Başkanlığına aday olmamdaki amacım aşağıda belirttiğim hizmetleri' de hayata geçirmektir.

- 1- İlçemizin hayati önemi olan arazi sulama suyunu göksu çayından Tut' a getirmek.
- 2- Alt yapı çalışmalarından acilen çözümlenmesi gereken kanalizasyon sorununu gidermek.
- 3- İlçemizin Eğitim seviyesini yükseltmek ve Ekonomik açıdan girdi sağlamak amacı ile en az 2 yıllık yüksek okul getirilebilmesi için tüm imkanları kullanmak
- 4- İlçe olmasına rağmen bu güne kadar bir garajı bulunmamaktadır en kısa zamanda imkanlar dahilinde garaj yapımına başlamak.
- 5- İlçemizde Hayvancılığın ve Besiciliğin korunması ve geliştirilmesi için hayvan pazarı kurmak.
- 6- Yolçatından ilçe girişine kadar olan 14 Km lik yolun genişletilmesi için gereken çaba gösterilecek.
- 7- Belediyeye ait devrendin dere mevkiini ıslah edip aileler için piknik alanı ve dinlenme yeri olarak düzenlenecek.
- 8- Belediyemiz tarafından tütün ambarı karşısındaki araziye futbol sahası olarak tanzim etmek.

Bu belirttiğim hizmetleri gerçekleştirebilmek için yeniden Tut belediye Başkanlığına aday oldum tüm Tut' lu hemşehrilerime ve tüm okurlarınıza saygı ve sevgilerimi sunarım.

16-01-2004

Mahmut ÖNCEBE
DYP Tut Belediye Başkan Adayı

Cengiz KORKUT

AKP Tut İlçe Başkanı

Mehmet AKAT

AKP Tut Belediye Başkan Adayı

Güldüşün

Seçmen

Biletçi, trenin kompartımanındaki yolcuları selamladıktan sonra biletlerini çıkartarak kontrol için hazırlamalarını söyler.

Pencerenin önünde oturan göbekli birisi bir kartvizit uzatarak, "milletvekili" olduğunu söyler kasıla kasıla.

Milletvekilinin karşısında oturan da aynı edayla bir bir kartvizit çıkartır ve "senatör" olduğunu söyler.

Kompartımanın bir köşesinde oturan zayıf ve cılız adam cebinden biletini çıkartır ve biletçiye uzatarak, "Ben de seçmenim, efendim!" der.

Büyük Baba

Kırk yaşlarındaki bir adam, henüz çok genç olan kızımı evlendirir ve kısa bir süre sonra da **büyük baba** olur. Büyük babalığın nasıl bir duygu olduğunu soran arkadaşlarına:

-Büyük baba olmak sorun değil ama, bir büyük anneyle evli olduğum aklıma düştükçe deliye dönüyorum, der.

Ateş Pahası

Bir grup avcı avlanırken yağmura yakalanırlar ve iliklerine kadar ıslanırlar. Titreyerek ilk gördükleri bir kulübeye girerler. Kulübenin sahibi güzel bir ateş yakar ve avcılar da güzel bir ısınır, kendilerine gelirler. Sıcacık kulübede ateşin karşısında ısınan avcılar bir yandan da kendi aralarında konuşurlar ve bir yerde, "Şu ateş de yüz altına değer" derler.

Bir süre ısınan ve dinlenen avcılar kulübeden çıkarırken, kulübenin sahibine birkaç tane de altın verirler. Köylü, tanımadığı bu kişilerin ünlü ve zengin kimseler olduğunu sezerek onlara, "Biraz önce yüz altın değer biçmişsiniz ateşe, beyim, size o ateşin pahasını vermek yakışır" der.

Avcılar çıkartıp yüz altın verirler ama, işte ondan sonra daortaya 'ateş pahası' diye bir deyim çıkar.

Takarsın Artık

Trafik polisi arabayı durdurmuş ve eğilerek ehliyeti ve ruhsatı istemiş. Şoför, ehliyeti ve ruhsatı çıkartarak polise uzatmış. Polis, ehliyetin ve ruhsatın sağına soluna baktıktan sonra çevre vergisi pulunu istemiş. Şoför onu da vermiş. Sonra ilkyardım çantasını istemiş polis. Şoför tastamam ilkyardım çantasını da vermiş.

Yangın söndürücü? Burada. Sincir? Burada. Eksik bulamayan polis:

-Sende 'mezdeke' kaseti var mı?

-Evet, var.

-Teybe koy da sesini iyice aç bakalım.

Şoförün şaşkın bakışları arasında şakır şakır oynamaya başlayan polise, "hayrola memur bey!" diye seslenir şoför.

Polis ise, "Eeee artık takarsın bir yirmilik!" diye karşılık verir.

Mehmet Yılmaz

Çocukluğumdan aklımda kalan Tekerleme ve Oyunlar

Pilli veya elektrikli oyuncak seçeneğinin olmadığı çocukluğumda, üç-beş çocuk biraraya gelince **çelik-çubuk** (çelik-çomak), **cindi, vindovit, birdirbir, kekiç-küküç, eşgördüm** (saklambaç), **çizgi, körebe, çapıt top** (voleybol), **üç taş, beş taş, dokuz taş, uzun eşşek, çift yastık** (güvercin taklası), **dibek veya gidi gidi** gibi oyunlar oynardı.

O zamanlar henüz televizyonlar çıkmadığı gibi, her evde radyo da yoktu. Radyo, ya biraz hali vakti yerinde olan ailelerde ya da radyoya çok düşkün olan kimselerde bulunurdu.

O yüzden radyo ve televizyonlarda bugünkü gibi futbol maçları izlenmez; birkaç çocuk birleşerek, rodyosu olan bir arkadaşın evinde, "**arkası yarın**" denen ve devamı bir gün sonra aynı saatte anlatılan hoş öyküler dinlerlerdi. Futbol da şimdiki gibi yaygın olmadığı gibi, futbol ve voleybol topları da ne şimdiki kadar çeşitli, ne de onları alacak yeterli para vardı.

Öteki oyunları oynamak için ise çevrede bulunan taş ve ağaçlardan yapılmış basit oyuncaklar (ağaç dallarından yapılmış cindiler, çelik çomaklar, çizgi ve kekiç küküç için kullanılan taşlar) kullanılırdı. Birdirbir, vindovit veya saklambaç gibi oyunlar için ise zaten oyuncak gerekmezdi.

Oyun oynamak için uygun koşulların olmadığı zamanlarda da çocuklar, kendi aralarında tekerlemeler söylerler; eğlenirler ve yarışırldı.

Çocukluk bu ya; oynamak için ille bir şey bulunurdu.

Şimdi o çocukluk günlerinden aklımda kalan tekerleme ve oyunlara bir göz atalım.

Mehmet Karakuş

Tekerlemeler

Tekerlemeleri çabuk çabuk ve üç beş kez yinelemek gerekirdi. O söylenmesi zor tekerlemeleri kim bir çırpıda ve yanlış yapmadan söylerse o başarılı olur ve oyunu kazanmış sayılırdı. Oyunu kazanana da herhangi bir hediye verilmez; oyunu kazanmış olmak ona yeterdi.

Tekerlemelerin çeşitleri vardı. Kimi tekerlemeler hemen ayaküstü söylenir, söylerken yanlış yapılmamasına özen gösterilirdi. Kimi tekerlemeler de koro halinde bir mani gibi söylenirdi. Bu tür tekerlemeler daha çok eğlence tekerlemelerdi. Tekerlemelerin kimileri de bir oyun eşliğinde söylenirdi.

Doğru ve hızlı söylenmesi gereken tekerlemeler

İndim kuyu dibine; yundum, yıkandım, silkindim çıktım
İndim kuyu dibine; yundum, yıkandım, silkindim çıktım

Şu duvarı badanalamalı mı, yoksa badanalamamalı mı
Şu duvarı badanalamalı mı, yoksa badanalamamalı mı

Dal sarkar kartal kalkar, kartal kalkar dal sarkar
Dal sarkar kartal kalkar, kartal kalkar dal sarkar

Şu yoğurdu sarmısaklasak da mı saklasak, sarmısaklamasak da mı saklasak
Şu yoğurdu sarmısaklasak da mı saklasak, sarmısaklamasak da mı saklasak

Bir berber bir berbere, gel berber beraber bir berber dükkânı açalım, demiş
Bir berber bir berbere, gel berber beraber bir berber dükkânı açalım, demiş

Al şu takatukaları, takatukacıya takatukatmaya götür
Takatukacı, takatukaları takatukalamazsa, takatukaları takatukatmadan geri getir

Koro halinde söylenen eğlencelik tekerlemeler

Pazara gidelim, bir tavuk alalım
Pazara gidip, bir tavuk alıp ne yapalım
Pazara gidip, bir tavuk alıp, gıt gıt gıdaaak diyelim
Pazara gidip, bir tavuk alıp, gıt gıt gıdaaak diyerek ne yapalım
Happur huppur, happur huppur yiyelim

Dam başında oturak	Süyük sıra sıldır çöp
Gelin kızlar oturak	İki serçenin gözü dört
Oturmakdan ne çıkar	Gan gırmızı duz acı
Gelin olak gurtulak	Bunu bilmiyen guzlacı

Oyun eşliğinde söylenen tekerlemeler

İp ip ilmeden

Aşağı yukarı üç ve yedi yaş arasındaki erkek ve kız çocuklar, buldukları odada bir duvarın dibine sıra halinde otururlar ve ayaklarını uzatırlar, bir bakıma ayaklarını oyuncak yaparlardı. İçlerinden biraz büyük ve tekerlemenin sözlerini bilen bir çocuk, sanki çocukların ayaklarını tekerlemenin her hecesiyle sayar gibi eliyle dokunur ve tekerlemenin son hecesi olan 'nu' kimin ayağına denk gelirse o çocuk o ayağını toplardı.

Bütün ayaklar toplandıktan sonra, yeniden uzatılır ve oyuna devam edilirdi. Bu oyunun kazananı da kaybedeni de yoktu. Ayağını çekmeden, oyunun sonuna kadar oyunda kalabilmek başarı sayılırdı.

İp ip ilmeden, biraz büyük çocukların küçükleri avutmak ve edeki çocuk gürlütüstünü azaltmak için oynanılan güzel, eğlenceli ve masrafsız bir oyundu.

İp ip ilmeden
Delme sülük delmeden
Yer göz kepenek
Kepeneğin yarısı
Yere düştü sarısı
At gider gatr gider
Ağama selam eder
Ağam munca munc olmuş
Düğmeleri tunc olmuş
Çek şu-nu sü-pür şu-nu

Açıl kapım açıl

Bu oyun da çocukların ellerini oyuncak gibi kullanarak oynadıkları bir oyundu. Açıl kapım açıl, dışarıda da içeride de, çoğunlukla da kız ve erkek çocukların oynadıkları bir oyundu.

Çocuklar ellerini yumruk yaparak üst üste korlar ve sanki bir kule oluşturlardı. İçlerinden tekerlemenin sözlerini bilen bir çocuk da, bir yandan „Açıl kapım açıl, açıl kapım açıl“ derken bir yandan da sağ elinin işaret parmağını, kule gibi üst üste duran yumrukların ortasına daldırarak yumrukları bozmaya, bir bakıma kapıları açmaya çalışır ve bütün yumrukları son yumruğa kadar bozardı. Ancak son yumruk, daha doğrusu son kapı bir türlü açılmazdı. İşte o zaman, tekerlemenin, „Anahtar nerede“ diye başlayan sorularını sorar, yumruğunu açmayan çocuk da yanıtlarını söyler ve o da sonunda yumruğunu açardı.

Oyun biterken her çocuk ellerini, diğerinin yüzüne gözüne, saçına başına külden kına yakıyormuş gibi yapar ve bir karmaşa yaşarır. sonra yeniden toparlanılır oyuna devam edilirdi. Açıl kapım açıl oyunu, usanincaya kadar devam ederdi.

Açıl kapım açıl
Açıl kapım açıl
Açıl kapım açıl

-Anahtar nerede? -Suya düştü
-Su nerede? -İnek içti
-İnek nerede? -Dağa kaçtı
-Dağ nerede? -Yandı bitti kül oldu
-Kül nerede? -Külü de kına yapıp büyük anayın, büyük babayın saçına sakalına yakdım

Oyunlar

Cindi

Cindiler, ağaçların genç sürgünlerinden yapılan kırk-elli santimetre uzunluğundaki kabuğu soyulmuş ve kurumuş ama henüz esnekliğini yitirmemiş çubuklardı.

Genellikle ilkbaharda oynanan cindiden hemen hemen her erkek çocuğun sekiz on tane olur, hemen hemen her cindinin de bir adı olurdu. Biraz kalınca olanlarına **galle**, ince olanlarına da **cüvendirik** denirdi.

Bu galle ve cüvendirikler de hangi ağaçtan kesilmişlerse o ağacın adıyla anılırdı; Sumak galesi, tut galesi, dişbudak galesi veya boruk cüvendirigi gibi...

Çocuklar bu cindileri deste deste ellerinde dolaştırırlar, birkaç çocuk biraraya gelince oyun başlardı.

Cindi oynamak için en uygun alanlar öntü açık yollar veya hemen hemen yol hizasında olan toprak damlarıdır.

Toprak yollarda veya toprak damlarda (zaten o zamanlar bütün yollar ve bütün damlar topraklı) toplanılır, cindisi olanlar ve oynamak isteyenler oynar, diğerleri de seyir ederdi.

Cindi, yere hemen hemen paralel tutularak ve diğer cindilere hafif hafif vurularak esnetilir ve uç kısmı yere

kuvvetlice çarpılarak hızla ilerye fırlatılırdı. Kimin cindisi en uzağa gitmişse o, öbür geride kalan cindileri kazanmış olur ve onları toplardı.

Oyun, ya çocuklardan birkaçının cindisi bitinceye, ya da akşam olup hava kararınca kadar devam ederdi.

Vindovit

Vindovit oyununda da hiçbir oyuncuğa gerek yoktu. Vindovit bir kaçma ve kaçırma oyunu olduğu için daha çok okul önlerinde, yollarda veya boş arazilerde oynanırdı.

Bunun için beş altı çocuğun biraraya gelmesi yeterdi. Çoğunlukla erkek çocukların, kısmen de kız çocukların oynadığı bir oyundu vindovit.

Vindovit oynayacak çocuklar ayakta, yüzleri birbirlerine dönük olarak bir daire oluştururlar ve "vin-do-vit" diye hep bir ağızdan bağırırlarken, sağ kollarını da, ya avuçları aşağı doğru ya da yukarı doğru dairenin ortasına doğru uzatırlardı. Ellerin durumu aynı ve çoğunlukta olanlar kaçar, azınlıkta olanlar da kaçırlardı. Kaçıranlardan birisi kaçanlardan birisini yakalarsa oyun yinelenir ve çocuklar yoruluncaya kadar devam ederdi.

Eğer vindovit diyerek bağırıp, kolları dairenin ortasına doğru uzatma sırasında

ellerin hepsi aşağı doğru veya hepsi yukarı doğru açılmış, kaçmak ve kaçırmak isteyen çocuklar arasında bir oran sağlanmamışsa "vin-do-vit" diye bağırma ve kolları dairenin ortasına doğru uzatma hareketi yinelenirdi.

Bazı durumlarda da kimi çocuklar önceden sözleşerek muziplik yaparlardı, aynı arkadaş kümesine düşmeye çalışırlardı.

Çizgi

Çizgi, daha çok kızların oynadığı bir oyundu ama erkek çocuklar da oynardı. Bu oyun için de herhangi bir oyuncak gerekmezdi. Okul bahçesinde, boş arazide veya yol kenarında, hatta bir avluda oynanırdı. Bunun için bir çöple yere düz veya kanatlı çizgiler çizilir ve her bir hanesi 1,2,3... diye işaretlenirdi. Bir yassı taş, çizginin ilk hanesinden başlayarak ve tek ayak üstünde zıplayarak çizginin haneleri içinde dolaştırılırdı.

Taşı, çizginin çizgileri üstünde bırakanlar, çizgi dışına çıkartanlar veya tek ayak üstünde zıplamaya daha fazla dayanamayıp öteki ayağını da yere basanlar oyunu bırakır ve sırasını arkadaşına kaptırmış olurdu. Sırasını kaybedenler sırası geldiğinde oyuna, oyunu bırakmak zorunda olduğu haneyle taş atarak oradan başlardı.

Oyunda çok kalmak kazanç, oyun dışında olmak da kayıp sayılırdı.

Çizgi iki çocuk arasında oynanabildiği gibi, ikişer ikişer eş olunarak da oynanırdı.

Kekiç-Küküç

Kekiç-küküç bir taş oyunuydu. Bir tane adına müdü denilen cevizden biraz büyük, top gibi yuvarlak bir taş ile bu müdüye vurup onu ileri yuvarlamaya yarayan, sağlam ve el büyüklüğünde bir başka "eltaşı", bu oyunun asıl oyuncaklarıydı.

Daha çok erkek çocuklar arasında ikili veya ikişerli eşler olarak okul bahçelerinde, yollarda veya avlularda oynanırdı.

Müdü denilen taş yere veya yerden çok hafif tümsek bir yere konur ve tespit edilen bir uzaklıktan (3-5 metre) el büyüklüğündeki eltaşı atılarak müdüye vurulur ve ileriye yuvarlanırdı.

Müdü olabildiğince ileriye fırlatılmaya çalışılırdı. Çünkü müdünün konduğu yer ile yuvarlanıp durduğu yer arası, kekiç-küküç, kırk üç, kırk dört, kırk beş, kırk altı, kırk yedi, kırk sekiz, kırk dokuz, eili, belli, telli, güllü, nane, fakir, cember, çürük, çik-mık, diye, ayak ile sayılırdı.

Yani, müdüyü yuvarlayan çocuk, müdünün konduğu yerden başlayarak müdünün yuvarlanıp durduğu yerin arasını, sağ ayağını sol ayağına, sol ayağını sağ ayağına getirerek ölçer ve sayardı.

Eğer müdü bir atışta yıkılmazsa, sıra öteki çocuğa geçerdi.

Sayıyı tamamlayanlar, bir bakıma oyunun bir setini kazanmış olurlar, bu her seti de, "bir galip, iki galip" şeklinde adlandırılırdı. Seti tamamlayamadan sırasını kaybeden çocuklar, oyun sırası kendilerine geldiğinde, kaldıkları sayıdan saymaya ve olabildiğince fazla galip yapmaya çalışılırdı.

Kimin veya hangi arkadaş kümesinin sayısını fazla ise oyunu o kazanırdı.

Bu oyun da yoruluncaya kadar oynanır ve kimin fazla galibi varsa oyunu o kazanırdı.

Körebe

Körebe denilen bu oyun için de üç beş çocuğun biraraya gelmesi yeterliydi. Çocuklardan birisinin gözleri bir atkı ile veya annelerinin örttüğü bir yazma ile bağlanarak 'körebe' yapılırdı.

Diğer çocuklar da körebeye hafifçe vurarak kaçırdı. Körebe, gözleri bağlı olduğu halde diğer çocukları yakalamaya çalışır, bunun için de ayak seslerini, gülüşme ve fısıltılarını değerlendirirdi.

Bazı çocuklar körebenin önüne yatar ve onu düşürürdü. Körebenin, bir şekilde elini değdiği çocuk yakalmış sayılır ve bu kez onun gözleri bağlanarak körebe yapılırdı ve oyun yine devam ederdi.

Bu oyun da, daha çok evlerde ve avlular da çocuklar usanuncaya kadar oynanırdı.

Saklambaç

Saklambaç, okul bahçelerinde, ara sokaklar ile avlu aralarında oynanan bir saklanma oyunu idi. Bu oyun için de hemen hemen diğer oyunlarda olduğu gibi herhangi bir oyuncak gerekmez, ne kazanan ödüllendirilir ne de kaybeden cezalandırılırdı.

Beş altı çocuktan birisi ebe olur ve belli bir yerde durarak gözünü kapatır ve elliye kadar ya da yüze kadar sayardı. Ebe, gözünü kapatıp sayı sayarken öteki çocuklar da saklanırdı.

Ebe, saymayı bitirince, "bitti miii" diye bağırır, kimseden ses gelmezse gözlerini açardı. Gözlerini açan ebe, öteki çocukların nereye saklandıklarını bulmaya çalışır ve bir çocuğun yerini

görmesi halinde, bir yandan çocuğun saklandığı yeri yüksek sesle söylerken bir yandan da gözünü kapattığı yere koşarak "so-be" diye bağırırdı. Bu durumda yeri bilinen çocuk ebe olur ve öteki çocuklar yeniden saklanır ve oyun yine devam ederdi.

Ancak ebe, bu arama sırasında gözünü kapattığı yerden pek uzaklaşmazdı. Çünkü, diğer çocuklardan herhangi birisi ebeye görünmeden yerine gelir ve "sobe" diye bağırırsa, ebe ebeliğe devam etmek durumunda kalırdı.

Halbuki bu oyunda da asıl olan ebe olmak değil, iyi saklanarak ebe tarafından bulunmamaktır.

Çelik-Çıbık

Adına **çubuk** denen altmış yetmiş santimlik bir sopa ile, adına **çelik** denen yirmi otuz santimlik bir başka sopa bu oyunun oyuncaklarıydı.

Çelik-Çıbık, cindi gibi yollarda, damlarda veya açık arazilerde, daha çok erkek çocuklar arasında ikiyeşerli guruplar halinde veya tek tek çocuklar arasında oynanırdı.

Bunun için, herbiri iki üç kilo ağırlığında olan kısmen düzgün iki taş bulunur ve çelik denen sopanın iki ucu bu iki taşın üstüne konurdu. Sonra çubuk, iki taşın arasına, çeliğin altına uzatılarak çelik yukarıya doğru atılır ve çeliğin yere düşmesine fırsat bırakmadan ani bir kol hareketiyle çubuk ile, çeliğe vurulur ve çelik olabildiğince ileriye fırlatılır. Çeliğin düştüğü yer ile taşların arası, çubuk metre gibi kullanılarak ölçülürdü. Ölçülden sonra çubuk ile, çeliğin uç kısmına tekrar vurulur ve havalandırarak bir kez daha ileriye atılmak istenirdi. Eğer çelik biraz daha ileri atılabilmiş ise, atılan uzaklık ölçülür ve ilk ölçüme eklenirdi.

Ancak bu arada bir-iki ayrıntı da belirtmek gerekir ki o da şudur: Çelik çubuk oynama sırası olan çocuk, çubuk ile, çeliğe vurup ileri doğru fırlatırken, rakip çocuk da ilerilerde durarak çeliği daha havadayken yakalamaya çalışırdı. Bunun için, çoğu zaman da ceket veya kazak göğüs tarafına giyinilerek çelikten korunmaya çalışılırdı. Eğer çelik yakalanırsa oynama sırası kendi tarafına geçerdi. Bir başka ayrıntı da şöyleydi: Oyuna başlayan çocuk, çubuk ile, çeliği havalandırır ve ikinci bir vuruşla ileri atardı. Eğer karşı taraf çeliği havada yakalayamazsa, çelik ile taşların arası, çubuk metre gibi kullanarak ölçüp sayardı. Ama henüz oyun karşı tarafa geçmediği için, ikinci kez çubuk ile, çeliği ileri fırlatması ve oyuna devam etmesi gerekirdi. Ancak bu ikinci kez, çubuk bacağından arasından uzatarak, üçüncüsünde de, yan durup sanki çömelmiş gibi yaparak çubuk kıçının altından uzatıp çeliğe vurup ileriye fırlatması gerekirdi. Eğer bunları yaparken çeliğe vuramaz da çelik yere düşerse, kendisi yanar, sırası karşı tarafa geçerdi.

Sonra öteki çocuğun sırası gelir ve aynı oyun yoruluncaya kadar devam derdi.

Sonunda kimin sayısı fazla ise o, oyunu kazanırdı.

Birdirbir

Birdirbir oyunu da oyuncaksız oynanan bir oyundu. Daha çok yol kenarlarında, okul önlerinde, boş arazilerde veya bahçelerde oynanan bir oyundu.

Bunun için altı veya on çocuğun biraraya gelmesi yeterliydi. Hatta sayı o kadar önemli de değildi; o anda ne kadar çocuk varsa hepsi de oyuna katılabilirdi.

Birdirbir bir çocuğun ayakta eğilerek, diğer çocukların da eğilenin üstünden atladığı bir oyundu. Bunun için çocuklar kendi aralarında bir ebe saptar ve kimin yatacağına (eğileceğine) da

Eğilmesi gereken çocuk, ellerini dizlerinin üstüne koyup vücuduna destek yaparak eğilir, öteki çocuklar ise, ebenin dediğini diyerek ve yaptığını yaparak eğilen çocuğun üstünden atlarırdı. Ebe her atlayışta sırasıyla: **birdir-bir, ikidir-iki, üçdür-üç, dördür-dört, beşdir-beş, altıdır-altmış, yedidir-yetmiş, sekizdir-seksek, dokuzdur-tokmak bunu demeyen ahmak**, diyerek, ellerini de eğilen çocuğun sırtına

bastırıp kendine destek yaparak ve kendi bacaklarını iki yana açarak eğilen çocuğun üstünden atları.

Sekizdir-seksek diyerek atladığında tek ayak üstünde seker, dokuzdur-tokmak diyerek atladığında ise, eğilen çocuğun sırtına bir tane vururdu.

Eğer her çocuk yanlış yapmadan atlamış ise ebe, oyunu biraz zorlaştırarak, eğilen çocuğu kurtarmaya çalışırdı Bunun için de daha zor hareketler yaparak atlamaya devam ederdi. Bunlar, "el değer etek değmez, mendil koymaç veya düştüğün yerde durmaç" şeklinde seslendirilen ve ona uygun da hareketler yapılan atlama biçimleriydi.

"El değer etek değmez" deyip atlarken, eğilen çocuğa iki elin dışında pantolon veya etek değdirilmezdi. "Mendil koymaç" dendiğinde, atlarken, eğilen çocuğun sırtına bir mendil konur. "durduğum yerde durmaç"da ise, eğilen çocuğun üstünden atladıktan sonra nereye düşmüşsen orada ayakta durulurdu.

Her atlayan çocuk ebenin dediğini demek ve yaptığı hareketi yapmak zorundaydı. Eğer bir çocuk yanlış yaparsa, yanar ve yatma sırası kendine gelirdi.

Atlamak kazanç eğilmek de kayıp sayıldığından, eğilen çocuklar olabildiğince yüksek durmaya ve üstünden atlanılmasını engellemeye çalışırken, atlayan çocuklar da bütün güçlerini kullanarak atlamaya gayret ederlerdi.

En çok eğilen çocuk kendisini en zararlı, hiç eğilmeyen çocuk ta kendisini en karlı sayardı.

Ebe

Oyunları başlatan, oyunun kurallarını ve varsa tekerlemelerini bilen, ayrıca oyunun gidişatını gözleyerek haksızlıkları önleyen çocuğa "ebe" denirdi. Ebe, oyuna katılan her çocuğun kabul etmesiyle saptanan, hemen hemen herkes tarafından sevilen bir çocuk olurdu.

Taş tutmak

Oyunlarda kimin başlayacağına taş tutularak karar verilir. Bunun için karşıt arkadaş kümesinden bir çocuk, bir avucuna kimseye göstermeden küçük bir taş alır, iki elini de kapatarak yumruk yapar ve karşıtın önüne uzatır, taşın hangi avucunda olduğunu bilmesini isterdi. Karşıt çocuk da, bir eli ile yumruklara dokunarak, "Ya şun-da, ya şun-da. Ke-çe kü-lek ba-şın-da. Al-la-hı-mın de-di-ği i-ki da-şın a-ra-sın-da" diyerek, tekerlemenin son hecesi olan "da" hangi yumruğa denk gelmişse onu açardı. Açılan avuçtan taş çıkmasına veya çıkmamasına göre, oyuna kimin veya hangi kümenin başlayacağına karar verilir.

Snack – Center Freihof

Zürcherstr.2
8903 Birmensdorf / ZH
076 564 42 40

Öffnungszeiten:
Mo, Di + Do 08:00 - 23:00 Uhr
Mi 08:00 - 22:00 Uhr
Fr + Sa 08:00 - 24:00 Uhr

Snack-Center
Freihof
Kulturzentrum

1664

Zürcherstrasse 2
8903 Birmensdorf ZH

Mustafa Yogurtcu
076 / 564 42 40

Kebab ve Pizzasıyla hizmet vermekten gurur duyar

Mustafa YOĞURTÇU

Pizzeria & Bistro Zentrum Lieli

Pizza, kebab ve diğer yemek çeşitleriyle hizmet
vermekten gurur duyar

Öffnungszeiten:
Mo.- Sa: 10:00 - 22:00 Uhr
Mittwoch: 10:00 - 14:00 Uhr
Sonntag: geschlossen

Pizzeria Bistro
Zentrum Lieli

1664

Mahmut Yogurtcu
Birmensdorferstr. 20
8966 Lieli

☎ 056 / 631 64 83
Natel: 076 / 420 11 33

Mahmut YOĞURTÇU
Birmensdorferstr. 20
8966 Lieli
056 631 64 83

Pohlu Sözler

Çok gezen tavuk ayađında poh getirir.

Gönül ota da konar, poha da.

Soydur eker, pohtur kokar.

Kar kalkarsa itin pohu açığa çıkar.

Darlıkta poh yiyenin, bollukta başına kalkarlar.

Kılavuzu karga olanın burnu pohtan kurtulmaz.

Tavşan pohu; ne kokar ne bulaşır.

Pohta boncuk aranmaz.

Sdđn arkadaşı poh, pohun arkadaşı sdktr.

Poh yiyen keşkül taşır.

.....

.....

Tutlular Yardımlaşma Derneği
Postfach 570 / 8952 Schlieren / İsviçre